

JØRN LIER
HORST
PETTURI

Suomentanut Päivi Kivelä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Norjankielinen alkuteos *Forræderen*

Copyright © Jørn Lier Horst 2022

Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50105-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

1

Siniset vilkkuvalot ilmaantuivat taustapeiliin juuri ennen moottoritien poistumisliittymää. William Wisting hiljensi vauhtia. Märän takalasin läpi ei pimeässä paljon erottanut. Hälytysajoneuvo lähestyi nopeasti. Paloauto. Vesiryöppy roiskahti ajoradalta Wistingin auton kylkeen kun paloauto ajoi ohi.

Nils Hammer kohotti päätään etupenkillä. Yskähti, mutta ei sanonut mitään.

Paloauto kääntyi Larvikiin. Takaa tuli vielä toinen hälytysajoneuvo. Wisting hiljensi taas vauhtia päästääkseen senkin ohi.

Se oli myös paloauto ja sitä seurasi kaksi ambulanssia. Märät syyslehdet lensivät tiellä niiden takana.

Wisting sulki autoradion ja vilkaisi kojelaudan kelloa. 23.42.

Hammer kohensi ryhtiään, avasi hansikaslokeron ja otti sieltä pienen poliisiradion.

Hän avasi sen kesken ilmoitusta. Tutkintapartion käskettiin ajaa etelän suuntaan.

”*Kuittaaan*”, radio rahisi.

Molemmat istuivat hiljaa odottaen uusia viestejä, joista selviäisi mitä oli tapahtunut.

”Liikenneonnettomuus”, Hammer arveli. ”Vakava.”

Wisting piti katseensa tiessä. Asfaltti oli märkä ja musta, näkvyys erittäin huono. Tuulilasinpyyhkijät viuhtoivat, mutta silti siniset vilkkuvalot näkyivät vain hämärästi. Sitten ne katosivat kokonaan näkyvistä.

Siniset valot saivat aina sykkeen kiihtymään.

”Ei se meitä koske”, Hammer jatkoi. ”Voimme keskittyä pyörävarkauksiin.”

Sen vakavampaa ei ollut tapahtunut sinä aikana kun he olivat olleet seminaarissa. Kaksi romanialaista oli pysäytetty kuorma-auto täynnä varastettuja polkupyöriä.

Hammer piteli edelleen radiota kädessään. Kumpikaan ei sanonut mitään. He tiesivät että kun tutkintapartioita määrättiin liikkeelle, oli tapahtunut jotain vakavaa, mikä vaatisi jatko-toimia.

Taas tuli hälytysajoneuvo takaa. Wisting jarrutti ja kääntyi aivan suojakaiteen viereen. Vastaantuleva taksi väisti. Palolaitoksen johtoauto suhahti ohi. Ilmanpaine keinautti autoa.

”9-8, 9-8, 9-8. Täällä 1-1.”

Wisting vilkaisi Hammeria ja lähti johtoauton perään. 9-8 oli yhteiskutsu kaikille yksiköille. Sitä käytettiin harvoin.

”Larvikin Møllebakkenilla on sortunut vähintään neljä taloa maanvyöryssä. Ensimmäisenä paikalle ehtivää yksikköä pyydetään ilmoittamaan tilanne välittömästi. Kaikki käytettävissä olevat yksiköt ilmoittautuvat kanavalla kaksi. Täällä 1-1, loppu.”

Hammer kirosi ja vaihtoi kakkoskanavalle.

”1-1, täällä Fox-siviilipartio kanavalla kaksi”, hän sanoi ja ilmoitti heidän nimensä. ”Olemme kolmen minuutin matkan päässä palolaitoksen johtoauton perässä.”

Wisting kytki keulan siniset valot vilkkumaan. Sade näytti värillisiltä viivoilta.

Möllebakkenin asuinalue oli suunnilleen puolimatassa Larvikista Staverniin. Talot oli rakennuttu loivaan, vuonoon viettävään rinteeseen. Wisting ei ymmärtänyt, miten siellä olisi voinut sattua suuri maanvyöry.

Päivystäjä antoi heille kutsutunnuksen Fox 4-1.

”Tilannejohtaja on kanavalla viisi.”

”Kanava viisi, selvä, loppu”, Hammer kuittasi.

Hän vaihtoi kanavaa. Eri yksiköiden viestejä tuli joka suunnasta. Ilmoitettiin turvallisia kokoontumispaikkoja, kuvailtiin vyöryn laajuutta, pyydettiin tiesulkuja ja valonheittämiä.

”Hermod asuu Möllebakkenilla”, Hammer sanoi. ”Lähellä rantaa.”

”Sisselin isä?” Wisting kysyi.

Hammer maiskutti kieltään.

”Kävimme siellä päivällisellä sunnuntaina”, hän sanoi. ”Lokuun seitsemäntenä. Sisselin äiti olisi täyttänyt silloin seitsemänkymmentä.”

Wisting keskittyi ajamiseen. Mietti, asuiko alueella hänen tuttujaan. Mieleen tuli vain taidekauppias, jonka nimeä hän ei muistanut.

”Onko meillä varusteita mukana?” hän kysyi.

Hammer kääntyi katsomaan farmariauton tavaratilaan ja nyökkäsi.

Useimmissa poliisin virka-autoissa oli tavaratilassa varustelaatikko, lähinnä liikenneonnettomuuksien varalta. Siinä oli ensiaputarvikkeita, varoitusvaloja, taskulamppuja, heittoköysi, työkaluja, vaahtosammutin ja huopia.

Tilannejohtaja kutsui heitä. Hammer vastasi.

”Saapumisaika?” tilannejohtaja kysyi.

Wisting katsoi kojelaudan kelloa. 23.47.

”Vajaat kaksi minuuttia”, Hammer vastasi.

”Selvä. Perustakaa ambulanssipiste alueen itälaidalle ja järjestäkää kokoamispaikka loukkaantuneille ja kuolonuhreille.”

Hammer kuittasi. Wisting mietti määräystä. Ambulanssipiste ja kokoamispaikka. Niitä oli käsitelty kursseilla, mutta hän ei ollut joutunut soveltamaan oppeja käytännössä.

Hän kääntyi päätieltä. Sähköt olivat poikki, alueen kaikki talot olivat pimeinä.

Palolaitoksen johtauto jarrutti heidän edessään. Wisting jarrutti myös. Muutaman sadan metrin päässä siniset vilkkuvalot valaisivat pimeää yötaivasta.

Johtauto ajoi suoraan eteenpäin. Wisting kääntyi vasemmalle merta kohti ja kytki pitkät valot päälle. Sade tuli viistosti ja roiskui asfaltista. He saavuttivat miehen, joka juoksi taskulamppu kädessä samaan suuntaan. Yhden talon ovella seisoi vanha nainen huopa harteillaan ja katseli heitä.

Ambulanssi oli pysäköinyt poikittain tielle. Sen vieressä seisoi pieni ihmisjoukko. Kolme miestä ja kaksi naista ensihoitajien lisäksi.

Wisting pysäköi pientareelle, otti takkinsa takapenkiltä ja nousi autosta. Sateen ja tuulen kohinan keskeltä kuului hajanaisia huutoja.

Osa katsojista siirtyi sivummalle päästääkseen heidät ohi. Wisting veti takin vetoketjun kiinni ja käveli ryhmän läpi. Vain muutaman metrin päässä asfalttitie oli revennyt. Edessä oli noin kuudenkymmenen metrin levyinen rotko.

Wisting astui pari askelta lähemmäksi jyrkkää reunaa. Hammer tuli perässä kaksi taskulamppua kädessään ja ojensi toisen hänelle. Vyöry näytti noudatelleen rinteessä ollutta notkelmaa ja oli vetänyt mukanaan kaiken sen molemmilta reunoilta. He seisoivat tukevalla maaperällä ja Wisting uskalsi mennä vähän pitemmälle, pienelle kalliokumpareelle tien oikealle puolelle.

Taskulamppujen valokiilat eivät ulottuneet alas asti, mutta hän näki multaa, kiviä, savea ja rakennusten palasia. Murskaantuneita kattoja ja seiniä. Maahan hautautuneita autoja. Hävityksen keskellä virtasi vuolas puro. Viisikymmentä metriä ylempänä oikealla loisti valo paloauton katolle pystytetystä mastosta. Se paljasti tuhon laajuuden selvemmin. Taloja oli varmasti sortunut enemmän kuin neljä, ehkä jopa kymmenen. Lähes neljäkymmentä ihmistä, jos kaikissa oli ollut asukkaita.

Hammer piteli kiinni puunrungosta ja kumartui kurkistaamaan reunan yli.

”Hermodin talo on pystyssä”, hän huusi huojentuneesti.

Wisting katsoi samaan suuntaan ja näki talon, joka oli rotkon toisella puolella aivan rannassa. Palolaitoksen valonheittimen valo ei ulottunut kunnolla sinne asti, mutta he näkivät että maa-massat olivat törmänneet talon seinään.

Hammer vetäytyi kauemmaksi reunalta. Paikalle oli tulossa lisää hälytysajoneuvoja, sireenien ääni nousi ja laski. Wisting huomasi vyöryalueella liikettä vähän heistä oikealle ja käänsi taskulamppua. Koira kiipesi katolleen pyörähtäneen auton pohjan päälle. Muita elonmerkkejä ei näkynyt.

2

Yksi lähimmistä pystyyn jääneistä rakennuksista oli kaksi-kerroksinen omakotitalo, jossa oli kahden auton talli ja avara piha. Wisting painoi päänsä tuulta vasten ja palasi puhuttelemaan pientä joukkoa, joka oli kokoontunut ambulanssin viereen.

”Kuka teistä asuu tuolla?” hän kysyi taloa osoittaen.

Läpimärkä mies ilmoittautui.

”Tarvitsemme kokoontumispaikan”, Wisting sanoi. ”Voisitko avata autotallin ja tehdä sinne tilaa?”

Mies näytti ilahtuvan kun sai tekemistä. Hän nyökkäsi ja lähti heti juoksemaan.

Hammer ilmoitti radiolla että kokoamispaikkaa perustettiin ja kertoi talon osoitteen.

Talon omistaja avasi nosto-oven sisältäpäin. Sitten hän ajoi ulos Teslan ja veti parin naapurin avustuksella pihalle toisen auton paikalta peräkärryn, jossa oli vesiskootteri.

Wisting ja Hammer menivät autotalliin sateensuojaan. Kaksi ambulanssia ajoi paikalle ja kääntyi lähtövalmiiksi. Sinisissä vilkkuvaloissa maisema näytti väreilevän.

Radiosta tuli viestejä. Kahta henkiinjäänyttä oltiin pelastamassa vähän ylempänä vyöryalueella ja samalla ilmoitettiin

uusista pienistä vyöryistä. Välillä toistettiin määräystä sadan metrin turvavyöhykkeestä niillä alueilla, joissa ei ollut kalliota, ja päivitettiin evakuointitilannetta.

Wisting siirtyi autotallin ovelle. Viereisellä pihalla tapahtui jotain. Kaksi miestä talutti välissään naista, jolla oli vain t-paita ja pikkuhousut. Hän oli paljain jaloin ja liejun peitossa. Oikeassa reidessä oli pitkä verinen haava. Hän kirkui hysteerisesti ja yritti tempautua irti. Ensihoitajat juoksivat paikalle. Wisting meni sateessa lähemmäksi. Nainen huusi nimeä. Helene. Toisti sitä monta kertaa ja lyyhistyi sitten maahan.

”Hän on Ellen Trane”, toinen taluttajista sanoi.

Naapuri, Wisting käsitti. Mies näytti järkyttyneeltä. Hän yritti jatkaa, mutta joutui vetämään henkeä ja aloittamaan alusta.

”Hän pääsi ylös omin avuin”, mies onnistui sopertamaan. ”Tytär on vielä tuolla alhaalla. Helene.”

”Missä?” Wisting kysyi.

Mies osoitti suuntaa.

”Tule näyttämään”, Wisting sanoi. ”Mutta odota hetki.”

Hän kävi hakemassa autosta heittoköyden.

”Ilmoita tästä”, hän sanoi Hammerille.

Kaksi miestä lähti hänen mukaansa. He tunkeutuivat tuijaidan läpi viereiselle pihalle. Leikkimökki oli kallellaan rotkon reunalla toinen puoli ilmassa.

He jatkoivat eteenpäin seuraavan pihan poikki ja lähestyivät varovasti reunaa. Vain toisella miehellä oli taskulamppu. Hän suuntasi sen alaspäin.

”Helene!” hän huusi.

Wisting kumartui ja käänteli omaa lamppuaan, mutta näki vain märkää maata ja savea, pensaita, puita ja rakennusten pirstaleita.

”Se on vähän ylempänä”, toinen mies arveli.

He jatkoivat matkaa ylärinteeseen. Palolaitoksen valomasto heitti pitkiä varjoja. He kääntelivät taskulamppuja, valokiilat ris-teilivät.

”Tuolla!” taskulamppumies huusi.

Valokiila osoitti viidentoista metrin päähän alas, paikkaan jossa oli luultavasti ollut autotallin nosto-ovi. Multapaakkuja putoili kun Wisting meni lähemmäksi reunaan. Hän näki vaaleatukkaisen lapsen selän ja takaraivon. Tyttö istui vesilammikossa harmaan perustuksen lohcareiden väliin kiilautuneena.

”Helene!” tytön ensimmäisenä huomannut mies huusi.

Tyttö vastasi, mutta he eivät saaneet sanoista selvää. Tyttö yritti kääntyä katsomaan, mutta ei pystynyt.

Mies nosti kädet torveksi suun ympärille.

”Me tulemme!” hän huusi ja kääntyi katsomaan Wistingiä. Miehet tuntuivat odottavan, että hän tekisi jotain.

”Vesi on noussut tytön ympärillä”, toinen mies sanoi.

Wisting katsoi alas. Sadevettä virtasi joka puolelta kuoppaan, johon tyttö oli juuttunut. Kestäisi kauan ennen kuin pelastusmiehistö ehtisi paikalle varusteineen.

”Selvä”, Wisting sanoi tietämättä mitä tekisi.

Pitkä verkkoaita roikkui rotkon reunalta alas. Reunimmainen aidantolppa oli metrin päässä ruohikolla. Wisting tunnusteli sitä ja yritti huojuttaa, mutta tolppa ei hievahtanut. Se oli valettu betoniin.

Wisting ojensi taskulamppunsa toiselle miehelle ja pujotti heittoköysikiepin viistoon rinnan poikki. Reuna mureni jalakojen alla kun hän astui sille. Hän istuutui maahan ja tarttui verkkoaidan silmukoihin. Rinne oli jyrkkä. Märästä maasta törrettiä katkenneita sähköjohtoja ja viemäriputkia.

Hänen takanaan miehet huutelivat rohkaisevasti tytölle.

Wisting kääntyi, painoi jalkansa tiukasti maahan ja piteli kiinni aidasta keventääkseen painoa.

Hänellä oli matalat, tekonahkaiset nauhakengät, jotka hän oli saanut Lineltä syntymäpäivälahjaksi pari kolme vuotta sitten. Niiden pohjat olivat sileät ja liukkaat. Hän huomasi että toinen nauha oli auennut.

Hän lähti laskeutumaan alaspäin ja yritti saada aidasta tukea jaloille. Kengänkärjet olivat niin leveät etteivät ne mahtuneet aidan silmukoihin, mutta jokaisen tolpan kohdalla hän levähti hetken.

Oikeaa kättä vihlauskipu. Hän oli tarttunut aitaan saumakohdasta, josta törötti teräslanka. Kämmentä valui verta. Hän puristi käden nyrkkiin pari kertaa ja jatkoi laskeutumista.

Aita ei ulottunut aivan alas asti. Viimeiset pari metriä täytyi pudottautua. Hän liukui pitkin seinämää ja molemmat jalat upposivat liejuun. Toinen kenkä irtosi jalasta.

Naapurit näyttivät valoa ylhäältä. Tyttö oli kymmenen metrin päässä. Wisting kompuroi eteenpäin ja kiersi särkyneen puutarhapöydän ja leveän patjan.

Rotkon toiselta laidalta kuului äkkiä kovia huutoja. Wisting pysähtyi. Hän katsoi äänten suuntaan ja kuuli rytinää. Reunal-le jäänyt talo oli romahtamassa alas. Se roikkui hetken kallellaan, sitten maa sortui sen alta.

Maa tärisi Wistingin ympärillä kun talo liukui rinnettä alas ja murskasi kaiken eteen osuvan. Seinät repesivät suuriksi palasiksi. Katto putosi ja liukui vielä vähän matkaa merta kohti ennen kuin pysähtyi.

Miehet huutelivat rotkon reunalta rauhoittavasti kuoppaan juuttuneelle tytölle.

”Hyvin sujuu! Hän on aivan takanasi.”

Wisting ponnisteli eteenpäin ja pääsi tytön luo. Vesi ulottui jo tytön olkapäihin.

Wisting kiersi toiselle puolelle, kohotti tytön päätä ja sai tämän havahtumaan. Tyttö oli hento, ehkä seitsemän- tai kahdeksanvuotias. Iho oli kylmä ja huulet sinersivät.

”Tässä minä olen”, Wisting sanoi ja puhutteli tyttöä nimeltä. ”Autan sinut irti.”

Hän tunnusteli veden alta ja sai kiinni esineestä, joka oli tytön päällä. Hän kiskoi sen ylös ja heitti sivuun. Polkupyörä.

Tyttö oli edelleen kiinni jossakin. Alavartalo oli hautautunut liejuun.

”Äitisi on kunnossa”, Wisting jatkoi. ”Hän on turvassa.”

Wisting siirtyi toiselle puolelle ja tunnusteli tytön jalkojen ympäriltä, yritti kaivaa liejua. Käsiin osui laudankappaleita, kiiviä ja vääntynyttä metallia. Hän siirteli ne pois ja löysi metalliputken, joka painoi tytön vasenta säärtä.

Miehet huutelivat reunalta ja kyselivät miten sujui. Wisting ei vastannut. Hän keskitti kaikki voimansa nostamiseen. Samalla hän joutui vääntämään metalliputkea sivuun saadakseen tytön jalan vapaaksi.

Ponnistelu vei voimat. Hän ei tiennyt jaksaisiko enää pitkään.

”Yritetään uudestaan”, hän sanoi, yhtä paljon itselleen kuin työlle.

Hän tarttui lasta kainaloista. Tällä kertaa tyttö nousi yllättävän kevyesti, mutta päästi siitä huolimatta vihlovan tuskanhuudon.

Wisting nosti tytön kuopasta ja veti hänet maassa lojuvan patjan päälle. Tyttö oli paljain jaloin ja oikeassa nilkassa oli avomurtuma, josta törretti luuta.

Wisting vilkaisi verkkoaitaa.

”Nyt sinut täytyy saada tuonne ylös”, hän sanoi mutta ei tiennyt miten sen voisi tehdä.

Reunalle oli tullut lisää väkeä. Joku laski parhaillaan alas metallitikkaita. Wisting otti ne vastaan. Tikkaat ulottuivat ylöspäin

vain puoliväliin rinnettä, mutta niistä olisi apua.

Hän kantoi tytön tikkaiden juurelle. Sitten hän otti köysikiopin kaulastaan ja huusi toisille, miten aikoi toimia. Hän heittäisi köyden heille ja sitoisi köyden toisen pään tytön kainaloiden alle, niin että reunalla seisovat voisivat nostaa tytön tikkaita pitkin ylös.

Hän yritti kerran, mutta käsitti ettei pystyisi heittämään köyttä ylös asti. Hänen olisi pakko kiivetä tikkaita köysi mukanaan.

Ylhäältä kuului huutoja ja sieltä laskettiin puutarhaletkua.

Se voisi onnistua.

Wisting kietoi letkun pari kertaa tytön ylävartalon ympäri, teki solmun ja kiristi sen.

Hento tyttö valitti ja haukkoi henkeä. Wisting yritti olla kuulematta. Hän kantoi tytön tikkaiden luo ja asetti hänet selkään tikkaita vasten. Viittasi sitten toisille merkiksi, että he alkaisivat vetää.

Wisting tuki tikkaita alhaalta. Alku sujui hyvin. Tyttö liukui tikkaita pitkin. Yläpään jälkeen tuli vaikeuksia. Wisting pelkäsi että letku katkeaisi, mutta lopulta tyttö heilahti reunan yli turvaan.

Adrenaliini oli pitänyt Wistingin liikkeessä. Nyt häntä alkoi palella ja oikeaa kättä pakotti. Hän kokosi hetken voimia ennen kuin lähti kiipeämään. Ylhäältä kuului huutoja. Hän katsoi sinne ja huomasi, että lähimpänä reunaa seisovat osoittelivat jotain. Koira jonka hän oli nähnyt ontui häntä kohti.

Wisting laskeutui takaisin. Koira tuli viereen ja tönäisi kuonollaan häntä sääreen. Wisting kumartui rapsuttamaan sitä korvan takaa ja jutteli sille hiljaa.

Koira oli keskikokoinen ja ilmeisesti sekarotuinen. Wisting nosti sen syliinsä ja tunnusteli painoa. Ehkä kymmenen kiloa. Hän jaksaisi kantaa sen, mutta jyrkässä rinteessä se ei onnistuisi. Kädet täytyi pitää vapaina.

Hän laski koiran maahan ja kompuroi katsomaan patjaa, joka oli hautautunut puoliksi liejuun. Lakana oli pysynyt sen päällä. Hän veti sen pois. Wisting kantoi perässä tulleen koiran olallaan takaisin seinämän juureen ja laski sen lakanan päälle. Koira sätkytteli kun hän kietoi lakanan nyytiksi.

Reunalla seisovat olivat käsittäneet mitä hän aikoi tehdä ja laskivat letkun uudestaan alas. Wisting satoi nytyin tiukasti letkuun ja viittasi merkiksi, että sen voisi nostaa. Kun koira oli turvassa, hän lähti kiipeämään tikkaita. Ne huojuivat kun hän lähes-tyi yläpäättä, mutta hän jatkoi kiipeämistä ja siirtyi verkkoaidan varaan. Jalat vapisivat kun hän hapuili niille tukea. Käsivarsia pakotti. Hän hivuttautui ylöspäin, piteli kiinni aidasta rystyset valkeina. Kun hän pääsi lähelle reunaa, sieltä ojentui käsiä jotka tarttuivat häneen ja vetivät ylös.

Wisting kierähti makaamaan selälleen ja tunsi sateen kasvoil-
laan.

3

Kolmelta yöllä tilanne alkoi olla hallinnassa. Lähimmät talot oli evakuoitu eivätkä tuhot olleet niin suuria kuin Wisting oli pelännyt. Ketään ei ollut ilmoitettu kuolleeksi ja loukkaantuneet oli kuljetettu hoitoon.

Wisting vaihtoi puhtaat vaatteet, jotka olivat olleet matkailukassa. Kokoamispaikkana käytetyn talon omistaja lainasi hänelle saappaat ja paksun villapaidan.

Paikalle oli tuotu lisää varusteita, muun muassa pieni bensiinikäyttöinen aggregaatti. Nyt heillä oli taas sähkövalot. Wisting katseli retkipöydän ääressä alueen karttaa. Vyöryssä oli sortunut yksitoista taloa. Ne oli merkitty karttaan punaisella.

Ensimmäinen ilmoitus oli tullut hätäkeskukseen kello 23.36. Useimmat asukkaat olivat olleet jo nukkumassa kun vyöry alkoi, mutta ehtivät juosta turvaan, osa pelkissä yövaatteissa.

Alkuvaiheessa vyöry repi syvän rotkon asuinalueen keskelle. Lähimmät rakennukset kallistuivat ensin kyljelleen ja liukuivat sitten maamassojen mukana alaspäin. Asukkaat ehtivät kuitenkin sitä ennen paeta niistä.

Väestörekisterin mukaan sortuneissa taloissa oli ollut kolmekymmentäkaksi asukasta ja lisäksi tiedettiin kahdesta vierailijasta. Kahdeksantoista henkilöä oli saanut lieviä ja kuusi vakavia

vammoja, mutta ei hengenvaarallisia. Seitsemän oli selvinnyt vammoilta ja yksi pariskunta oli ilmoittanut olevansa matkoilla. Se tarkoitti että yksi henkilö oli edelleen kateissa ja oli lisäksi mahdollista, että alueella oli liikkunut ihmisiä jalkaisin.

Kateissa oli kaksikymmentäkahdeksanvuotias mies, joka asui yksin kellariasunnossa. August Tandberg. Radiolla kerrottiin että hänen vanhempansa olivat tulleet komentopaikalle pohjoisten tiesulkujen ulkopuolelle.

Wisting kävi luettelot läpi Hammerin kanssa vielä kerran varmistaakseen, että luvut olivat oikein ennen kuin ne ilmoitettaisiin tiedotusvälineille.

Radio oli retkipöydän kulmalla ja siitä tuli jatkuvasti tietoja. Toinen pelastushelikopteri ilmoitti lämpökameralla tehdystä havainnosta. Se oli jo kolmas. Vähän aikaisemmin oli löydetty kanihäkki ja kamiina, joka oli edelleen lämmin.

Wisting meni autotallin ovelle. Helikopteri leijui vyöryalueen alareunassa ja valaisi kyljellään lojuvaa taloa, jonka kolme seinää ja osa katosta olivat ehjät. Toinen helikopteri valaisi samaa paikkaa viistosti sivulta.

Kaksi pelastajaa laskettiin valjaissa alas.

Hammer haki kiikarin, katseli vähän aikaa ja ojensi sitten kiikarin Wistingille. Pelastajat olivat laskeutuneet rakennusten pajoista muodostuneen kasan taakse. Radiosta tuli ilmoituksia. Roottorien melun vuoksi niistä oli vaikea saada selvää. Ilmoitukset toistettiin ja niistä varmistui, että pelastajat olivat löytäneet tajuttoman henkilön. Naisen.

Wisting palasi retkipöydän luo ja tarkisti luettelot. Niissä oli seitsemäntoista naista ja kaikkien nimet oli rastittu.

Helikopterit vaihtoivat paikkaa ja laskivat alas työvälineitä. Pian alkoi kuulua moottorisahan ääntä. Kun se hiljeni, radiossa pyydettiin laskemaan parit.

Ensimmäinen kopteri lensi paikan yläpuolelle ja laski parit. Ne roikkuivat hetken ilmassa, sitten nainen nostettiin toisen pelastajan kanssa ylös.

Helikopteri lensi paikalle, jossa lääkäri valmistautui tutkimaan uhrin, ja laski parit alas. Ensihoitajat ottivat ne vastaan. Wisting odotti kunnes kopteri oli lentänyt pois ennen kuin meni katsomaan. Nainen oli noin kolmenkymmenen ja tummatukkainen. Otsaluussa oli avomurtuma. Hammer antoi hänelle tunnuksen N-14. Alueelta pelastettu nainen numero neljatoista. Wisting ehti ottaa kuvan ennen kuin naisen kasvoille pantiin happinaamari. Pulssi ja verenpaine olivat alhaiset. Ruumiinlämmöksi mitattiin kolmekymmentäkolme astetta.

Lämpöpeite luiskahti sivuun kun naista nostettiin toisille paareille kuljetusta varten. Hän oli alasti. Kurainen iho oli täynnä haavoja.

Ambulanssi lähti viemään naista sairaalaan. Wisting kirjasi hänet tuntemattomaksi uhriksi ja kirjoitti lyhyen kuvauksen. Alastomuus viittasi siihen että nainen oli ollut sisätiloissa kun vyöry alkoi, mutta luetteloissa hän ei ollut. Kaikkien naisten olinpaikka tiedettiin.

Helikopteri oli palannut ja tutki paikkaa, joka oli vähän naisen löytöpaikkaa ylempänä. Jälleen laskettiin kaksi pelastajaa alas. Wisting katsoi heitä kiikarilla. He raivasivat aluetta, jossa oli kasoittain laudankappaleita.

”Ilmoitus uudesta löydöstä”, kertoi Hammer joka oli kuunnellut poliisiradiota.

Jonkin ajan kuluttua vahvistettiin, että alueelta oli löytynyt maamassoihin hautautunut mies. Hän oli hengissä mutta tajuton.

Heidän odotellessaan sade lakkasi mutta taivas ei silti kirkastunut. Puolen tunnin kuluttua ilmoitettiin että mies oli kaivettu esiin ja pyydettiin paareja.

Hoitajaryhmä oli valmiina ottamaan uhrin vastaan. Wisting ja Hammer menivät paikalle heti kun helikopteri oli lähtenyt. Hammer katsoi puhelimelta August Tandbergin kuvia, jotka heille oli lähetetty. Paareilla makaava mies oli veren ja liejun peitossa, mutta hän oli selvästi Tandberg.

Mies oli paljain jaloin ja ilman paitaa, hänellä oli pelkät housut. Niiden nappi oli kiinni mutta vetoketju ja vyö olivat auki aivan kuin mies olisi ollut pukeutumassa.

Hammer kirjasi hänet uhriksi M-12. Lääkäri katseli huolestuneena turvonnutta vatsaa, muita suuria näkyviä vammoja ei ollut. Ennen ambulanssin lähtöä Wisting otti kuvan, joka lähetettäisiin niille jotka pitivät yhteyttä omaisiin.

Etsinnät jatkuivat kuten tähänkin asti. Helikopterit kiertelivät jonkin aikaa alueen yläpuolella, vaikka kaikki kadonneet oli löydetty, ja lensivät sitten tankkaamaan.

Puoli viideltä Wistingille ilmoitettiin ettei kokoamispaikkaa enää tarvittu ja hänet määrättiin ilmoittautumaan komentokeskuksessa.

Tilannejohdon komentokeskus oli väestönsuojelun teltassa jalkapallokentällä. Toimittajat olivat kokoontuneet samalle alueelle. He eivät kiinnittäneet huomiota Wistingiin ja Hammeriin.

Teltassa oli mukavan lämmintä. Poliisipäällikkö oli paikalla samoin kuin eri pelastusyksiköiden johtajat. Viimeisen uhrin löytymiseen saakka poliisipäällikkö oli johtanut alaisiaan poliisitalolta. Myös kaupunginjohtaja oli teltassa. Tiedotustilaisuus alkaisi kohta ja päällikkö halusi käydä asiat läpi. Tilannejohtaja esitti tapahtumien kulun lyhyesti ja kertoi pelastusyksiköiden työstä. Wisting antoi raportin jossa ilmoitti, että kaikki asukkaat ja vierailijat oli saatu turvaan. Terveystenhoidon edustajat kertoivat uhrien vammoista. Kenelläkään ei ollut hengenvaaraa.

”Kuuluuko neljännestätoista naisesta mitään uutta?” Wisting kysyi.

Ensihoitaja pudisti päätään.

”Hänet pidetään nukutettuna kallovamman vuoksi”, mies vastasi. ”Henkilöllisyys ei ole selvinnyt.”

Poliisipäällikkö katsoi tilannejohtajaa.

”Kadonneista ei ole uusia ilmoituksia”, tilannejohtaja sanoi.

He alkoivat keskustella siitä, mitä toimittajille sanottaisiin. Wisting vetäytyi pois. Hänen työnsä oli tehty.

4

Wisting ehti nukkua pari tuntia ennen töihin lähtöä. Hän oli pannut likaiset vaatteensa pesukoneeseen ja kone pysähtyi juuri kun hän meni kylpyhuoneeseen. Hän ripusti vaatteet kuivumaan, soitti poliisitalolle ja ilmoitti tulevansa tunnin kuluttua. Hän oli käynyt suihkussa ennen kuin meni nukkumaan ja huuhtoi nyt vain kasvonsa kylmällä vedellä. Parransänki rahisi kun hän kuivasi kasvot.

Oikean kämmenen laastari oli lionnut vedessä ja alkanut irrota. Hän repäisi sen pois, puhdisti haavan ja kiinnitti uuden laastarin.

Kello läheni kahdeksaa. Hän meni olohuoneeseen ja avasi television nähdäkseen tuoreimmat uutiset.

Ulko-ovi kolahti. Line huusi *hyvää huomenta* ja tuli sisään Amalien kanssa. Televisiossa näytettiin kuvaa vyöryalueelta. Harmaassa aamuvalossa tuhojen laajuus näkyi hyvin. Wisting katsoi lapsenlastaan, jolla oli koulureppu selässä.

”Olemme puhuneet asiasta”, Line sanoi. ”Katsoimme yhdessä uutiset.”

Wisting hymyili.

”Meidän kotimme ovat turvallisella paikalla”, hän sanoi työlle. ”Peruskalliolla. Niin kuin sinun koulusikin. Ja poliisitalo.”

Poliisipäällikkö näkyi ruudulla. Häntä oli kuvattu pari tuntia aikaisemmin. Hän käytti täsmälleen samoja sanoja kuin Wisting kertoessaan että kaikki asukkaat ja vierailijat olivat turvassa. Tuntematonta naista ei mainittu.

”Käy katsomassa löytyykö vaarilta jotain hyvää”, Line kehotti ja lähetti tyttärensä keittiöön.

He kuulivat miten alin keittiölaatikko vedettiin auki.

”Thea asuu siellä”, Line sanoi. ”Lukioaikainen kaveri.”

Thea oli ollut abiaikana Linen parhaita ystäviä.

”Ei aivan siellä”, Wisting sanoi nyökäten kohti televisiota, jossa näkyi alueen kartta. ”Eikä hänen nimensä ollut listalla.”

Line katsoi isäänsä.

”Oletko ollut töissä?” Line kysyi.

”Olimme eilen illalla Hammerin kanssa tulossa kotiin”, Wisting selitti. ”Meidät määrättiin suoraan sinne.”

”Oliko uhrien joukossa tuttuja?”

Wisting pudisti päätään.

”Ei minun tietääkseni, mutta Gunnar Helner asuu siellä.”

”Taidekauppias”, Line sanoi hymyillen. ”Niin asuukin.”

Line oli kirjoittanut Helneristä ollessaan töissä VG-lehdessä. Kirjavassa tarinassa esiintyi sotkuista kirjanpitoa, asiakkaita jotka eivät saaneet maksuja myymistään esineistä, väärennettyjen taulujen myyntiä ja kaupantekoa taiteella, joka oli varastettu juutalaisilta toisen maailmansodan aikana.

”Helner oli yksi niistä jotka selvisivät vammoilta”, Wisting kertoi. ”Mutta hänen talonsa tuhoutui. Siinä meni varmasti korvaamattomia taideteoksia.”

Line näytti kiinnostuvan. Tässä olisi yksi erikoinen tarina lisää kaikkien niiden joukkoon, joita tuhosta kerrottaisiin. Line oli siirtynyt muutama vuosi sitten uutistoimittajasta dokumentti-elokuvien tekijäksi. Hankkeet olivat pitkäkestoisempia ja suuren

osan työstä pystyi tekemään kotona, mutta välillä työ vaati matkustelua.

Amalie tuli olohuoneeseen keksipaketti kädessä.

”Voit ottaa kaksi”, Line sanoi.

Wisting kumartui, nosti tytön syliinsä ja istui nojatuoliin.

”Oletko oppinut lisää kirjaimia?” hän kysyi.

”Osaan ne kaikki”, Amalie vastasi närkästyneesti.

Wisting pyysi häntä lukemaan keksipaketin nimen.

”O-r-e-o.”

Wisting taputti käsiään ja otti yhden keksin.

”Pian voit lukea minulle kirjaa”, hän sanoi.

Amalie nauroi.

”Voisiko Amalie tulla tänne lauantaina?” Line kysyi. ”Olen menossa illalla ulos.”

”Vai niin?”

Line huokaisi.

”Parin ystävättären kanssa”, hän sanoi.

Wisting tönäisi Amalieta kylkeen.

”Tietysti hän voi tulla.”

”Yöksikin?”

”Yöksikin”, Wisting lupasi.

Uutistoimittajat olivat alkaneet etsiä syyllisiä ja vaatia heitä vastuuseen. Kaupunginjohtajalta kysyttiin mikä vyöryn aiheutti ja hän vastasi, että oli vielä liian aikaista sanoa mitään.

”Sadetta on jatkunut viikon ajan”, Line sanoi. ”Se vaikutti varmasti asiaan.”

Wisting laski Amalien lattialle.

”Tutkitko sinä tuota?” Line kysyi nyökäten televisioon päin.

”En vyöryaluetta”, Wisting vastasi ja saatteli Linen ja Amalien eteiseen. ”Mutta tällaisissa tapauksissa tulee aina paperitöitä ja ilmaantuu jotain odottamatonta.”

5

Tilannejohtaja oli siirtynyt poliisitalolle kolmannen kerroksen suureen kokoushuoneeseen ja kutsunut kaikki sinne yhdeksäksi. Wisting kävi omassa huoneessaan perumassa pari tapaamista ja meni sitten käytävän päähän Maren Dokkenin työhuoneeseen. Maren ei ollut vielä edes kolmeakymmentä, mutta jo Wistingin ryhmän tärkeimpiä rikostutkijoita. Hän oli perusteellinen, ahkera ja luotettava.

”Onko sinulla paljon tapaamisia tänään?” Wisting kysyi.

”Kaksi.”

Wisting nyökkäsi.

”Haluan että otat vastuun vyöryonnettomuuden tutkinnasta”, hän sanoi.

Maren katsoi työpöydän asiakirjapinoa.

”Sinut vapautetaan lähiviikoiksi muista töistä”, Wisting lupasi.

”En ole ennen tehnyt mitään sellaista”, Maren sanoi.

”Et ole yksin, asiantuntijat hoitavat suurimman osan työstä”, Wisting selitti. ”Geologit ja Vesi- ja energiahallinnon edustajat. He selvittävät mistä maanvyöry johtui ja sitten pohditaan, miten onnettomuus olisi voitu välttää. Tutkitaan millaisia arviointeja alueen suunnittelun ja rakentamisen aikana tehtiin. Tarvitsen

jonkun, joka on hyvä kokoamaan ja järjestämään tietoja. Poliisijuristi hoitaa loput.”

Wisting katsoi kelloa.

”Jos olet valmis niin lähdetään kokoukseen.”

Maren hymyili, nousi ja otti pöydältä kynän ja lehtiön.

Kello oli muutamaa minuuttia vaille yhdeksän. Kunnan eri virastojen johtajat juttelivat pelastusyksiköiden johtajien kanssa. Joku joi kahvia, muutamat puhuivat puhelimesta.

Poliisipäällikkö oli siirtänyt käytännön johtovastuun Ada Worrenille. Hän oli noin kolmekymmentäviisivuotias ja kuului siihen uuteen sukupolveen, jota oma urakehitys kiinnosti enemmän kuin varsinainen työ. Hän istui pöydän päässä vieressään poliisipäällikön ryhmään kuuluva ylikomisario, joka luki jotain tietokoneen ruudulta.

Wisting meni lähimmän vapaan tuolin taakse ja tarttui sen selkänojaan.

”Maren Dokken tulee mukaan rikostutkijaksi”, hän sanoi.

Ylikomisario katsoi ensin Wistingiä, sitten Marenia ja taas Wistingiä.

”Etkö sinä tule?” hän kysyi.

”En tällä kertaa”, Wisting vastasi.

Hän perääntyi vetäen samalla tuolin Marenille ja palasi sitten omalle osastolleen.

Nils Hammer oli menossa huoneeseensa. Hän näytti uupuneelta. Silmät olivat puoliummessa ja takki roikkui vinossa hartioilla.

”Mitä Sisselin isälle kuuluu?” Wisting kysyi.

”Hänen talonsa on evakuoitua alueella”, Hammer vastasi.
”Hän asuu toistaiseksi meillä.”

”Ei sinun olisi tarvinnut tulla”, Wisting sanoi. ”Mene kotiin huolehtimaan heistä.”

”Kuka meiltä hoitaa jutun?” Hammer kysyi.

”Maren”, Wisting vastasi.

Hammer nyökkäsi.

”Hyvä”, hän sanoi. ”Onko siitä viimeisestä naisesta saatu tietoja? Numero neljästätoista?”

Wisting pudisti päätään. Hammer oikaisi takkiaan.

”Onko varma, ettei minua tarvita täällä?” Hammer kysyi.

”Ei tänään”, Wisting vakuutti.

Hammer osoitti työpöytänsä.

”Sitten viivyn vain tunnin verran.”

”Nähdään huomenna”, Wisting sanoi ja meni omaan huoneeseensa.

Edellisen yön tapahtumat vaikuttivat poliisitalolla. Wistingin tehtävänä oli pitää normaali toiminta käynnissä. Hän vilkaisi uutisia netistä. Sinne alkoi tulla vyöryalueen asukkaiden kertomuksia. Wisting tunnisti nimiä ja kasvoja. Heillä oli ollut monenlaisia kokemuksia. Joissakin tapauksissa oli ollut kyse sattumasta ja sekunneista, että he selvisivät hengissä.

Iltapäivällä Maren tuli ovelle.

”Lähden katsomaan onnettomuuspaikkaa”, hän sanoi.

Wisting nojautui taaksepäin työtuolissaan ja kääntyi katsomaan ikkunasta ulos. Jokin aika sitten oli tullut uusi sadekuuro, mutta nyt vain tihuutti vähän.

”Voinko tulla mukaan?” hän kysyi.

”Totta kai.”

Wisting nousi, otti takkinsa ja meni Marenin kanssa kellari-kerroksen pysäköintihalliin.

”Onko kukaan uskaltanut arvella mitään onnettomuuden syystä?” hän kysyi.

”Kaupungin työntekijät olivat menossa sinne kun vyöry alkoi”, Maren vastasi. ”Vanhan Stavernin tien yläpuolelle oli kerääntynyt